

TANÚSÁG

A Nagymarosi Egyházközség Hírlevele

► Kalkuttai Szent Teréz

Egy kalkuttai gyermek otthon fala

*Adj időt a gondolatnak –
Erőd forrása ez.
Adj időt az imának –
A legnagyobb erő a Földön ez.
Adj időt a mosolyának –
A lélek zenéje ez.*

*Adj időt a játéknak –
Az örök ifjúság titka ez.
Adj időt a szeretetnek
s légy szeretett –
Isten adománya ez.
Adj időt az adakozásnak –
Önzésre nem juthat idő.*

*Adj időt az olvasásnak –
A bölcsesség kútja ez.
Adj időt a barátságának –
A boldogság útja ez.
Adj időt a munkának –
A siker ára ez.*

*Adj időt a szeretetnek
A Mennyek kulcsa ez.
A csend gyümölcse az ima.
Az ima gyümölcse a hit.
A hit gyümölcse a szeretet.
A szeretet gyümölcse a béke.*

/ Teréz anya /

Teréz anya „az irgalom szentje” /Ferenc p./

„A másokra való odafigyelés a szentté válás kezdete. Ha megtanuljuk ennek művészetét, egyre jobban fogunk hasonlítani Krisztusra, mert az Ő szíve édes volt, és mindig csak másokra gondolt.”

„A szentté válás nagyon egyszerű kötelesség. Gyakorlatilag, ha megtanulunk szeretni, megtanulunk szentnek lenni is.”

Éljünk kölcsönös szeretetben! Ne legyenek ezek csupán szavak, ültessük át a gyakorlatba, és családjukban akkor öröm terem majd. Mindenkiről jól mondjatok; derűt sugározzatok mindenkire, akivel csak találkoztok; soha, a legkisebb mértékben se sértsétek meg a szeretetet; ha valakit megbántanátok - legyen ez akár csak egy gyermek -, nyomban kérjétek tőle bocsánatot; olvasatok, elmélkedjétek, beszéljétek a szeretetről, amit gyakorolnunk kell egymás iránt.

Lapzárta

Villámbenyomások az ifitalálkozóról

Fotó: Németh Zoltán Pál

Püspök atyánk, dr. Beer Miklós aranymiséje a Nagymarosi Ifjúsági Találkozón

Kristóf:

„Mario atya úgy beszélt, hogy a téma mindenkinek szólt. Én segítők voltam: sokszor elhívtak pakolni, asztalt, széket, vagy kordonozni. Este felsöpörtük, felmostuk a templomot, a nagyobbaknak eltartott fél 9-ig is. Én másodszor vagyok a csapatban, együtt csináljuk végig ezt a napot!”

Luca:

„Tetszett, hogy rengeteg ismerőssel találkozhattam. Mellettünk pálos nővérek voltak az egyik asztalnál. Nagyon kedvesen beszélgettek velünk. A rabok aranyosak voltak. Én szolgálatban voltam, így csak be tudtam kukucskálni, amikor énekeltek, mondták a többiek, hogy szép tanúságot tettek. Az atya beszéde nagyon megfogott. Valamit biztos másképp fogok csinálni, csak még nem tudom, mit.”

Egy házaspár:

„A püspök atya egész nap köztünk volt, délután mégse sajnálta a fáradságot Fóton eszketni. Közvetlen, személyes, természetes hangon beszélt a sok szépről, ami gyerekkorától érte. Arról, hogy jól érzi magát a Duna bal partján is. Aranymiséje hálaadás lett az Istennek.

Mario atya előadásában utalt Ferenc pápára, amikor a leselejtezés kultúrájáról beszélt. Elsősorban a személyes kapcsolatainkban végezzük el a lelkiismeretvizsgálatot!

A természetben semmi se eldobható: ami megsemmisül, az táplál valami mást. Én, mint háziasszony, arra is fogok törekedni a családban, hogy minden erőnkkel csökkentjük a szemetelésünket. A zéró szint sajnós lehetetlen.”

| EGY NAGYCSALÁDOS ANYA |

Ferenc pápa beszédéből Assisiben

„Kalkuttai Teréz anya úgy rendelkezett, hogy valamennyi közösségének kápolnájában a feszülethez közel legyen kiírva: »Szomjazom.« A kereszten függő Jézus szeretetszomjának csillapítása a szegények között is a legszegényebbek szolgálatával – ez volt az ő válasza. Az Úrnak ugyanis csillapodik a szomja a mi könyörületes szeretetünk által, az Úr vigaszra lel, amikor nevében lehajolunk mások nyomorához. Az utolsó ítéletkor »áldottaknak« nevezi majd azokat, akik inni adtak a szomjazóknak, akik konkrét szeretetet tanúsítottak a szükségét szenvedőkkel szemben: »Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek«” (Mt 25,40).

„Jézus »szomjazom« mondatából kihallhatjuk a szenvedők hangját, az ártatlan kicsinyek rejtett kiáltását, akik elől el van zárva e világ világossága, a szegények és a békét leginkább áhítók esdeklő könyörgését. Békéért esedeznek a népeket gyűlölettel, a földet fegyverekkel beszennyező háborúk áldozatai, békéért esedeznek azok a testvéreink és nővéreink, akik bombázások fenyegetései között élnek, vagy otthonuk elhagyására és kivándorlásra kényszerülnek, az ismeretlen felé, mindenüktől megfosztva. Ők mindannyian a megfeszített Jézus testvérei és nővérei, Isten országának kicsinyei, az ő testének sebeket hordozó, kiszáradt tagjai. De ők gyakran, mint Jézus, csak az elutasítás keserű ecetét kapják. Ki hallgatja meg őket? Ki próbál választ adni nekik? Legtöbbször csak a közöny fülsüketítő csendjével találkoznak, a bosszankodó emberek önzésével, azok ridegségével, akik segélykiáltásuk felett oly könnyen térnek napirendre, ahogyan tévécsatornát vált az ember.”

| FORRÁS: MAGYAR KURÍR |

▶ A Szeretet fokmérője

Érd-Tusculanumban voltam plébános. A Szeretet Misszionáriusaival /Teréz anya lányai/ – 5 indiai nővérrel – jó kapcsolatban voltam. Feljártam hozzájuk szentmisét tartani és segítettem nekik, ha az élet úgy kívánta. Negyedik agyérgörccsöm után felvittek hozzájuk szentmisét mondani, habár a járásom rossz volt és a beszéd sem ment még rendesen. De nem akartak aznap szentmise nélkül maradni. Ez jólesett, mert így fontossá vált a munkám.

Szentmise után meghívtak egy kis harapnivalóra. Evés közben az egyik nővér ott maradt egy kicsit beszélgetni. A végén bejött a főnövér is. Egyszer csak azt mondja: – „*atya, magát a Jóisten nagyon szereti*” – elcsodálkoztam rajta, mert nem értettem. Azután hirtelenjében ezt válaszoltam – „*szerethetne egy kicsit jobban is*”. Az egészségemre értettem. A végén elköszöntem és elmentem. A legközelebbi alkalommal /kb. két hét múlva/, amikor felvittek hozzájuk misézni, akkor már meg tudtam köszönni a nővérenek.

Az világos volt számomra, hogy az Isten mindenkit szeret, mert Ő a Szeretet Istene. De előtte az egészség, az fontosabb volt számomra. Azt hittem, hogy akkor szeret, ha nincs semmi bajom. Rájöttem, hogy Isten a „*teljes embert*” /test+lélek+szellem/ szereti, akkor is, ha beteg. Rájöttem arra, hogy én pap vagyok!!! Amikor felszenteltek, egész léteimet odaadtam az Istennek, és Ő a többiek javáért a megváltás eszközévé tett.

Azóta megváltoztatott a nővér mondása, mert rájöttem: a szeretet fokmérője a szenvedés, ahogy ezt Jézus tette nagypénteken érettünk, emberekért, a mi üdvösségünkért. Azóta a kereszténység más értéket kapott, Isten léte is más fényben ragyog.

Deo gratias!

| **BOROS ZOLTÁN ATYA** |

► Kismartoni vendégek egyházközségünkben

A nagymarosi egyházközség meghívására, június 17. és 19. között vendégünk volt a burgenlandi egyházmegye két vezető tagja: Karl Wodisch és Johannes Artner.

A meghívás kezdeményezője dr. Rendessy Annamária volt, aki a Szent Márton év részeként képzelte el ezt a programot is, hogy legyen egy alkalom nekünk, férfiaknak arra, hogy a férfisság (Szent Mártoni) erényeiről beszéljünk – napjaink aktualitásának, kihívásainak fényében. A meghívott vendégek a burgenlandi Kismartonban (Eisenstadtban) a Katolikus Akció és a Férfimozgalom vezető tagjai, akik egyrészt – Nagymaroshoz hasonlóan – szintén ünnepezték városuk védőszentjét, másrészt hivatásuknak megfelelően hitelesen tudtak nekünk beszélni a mozgalmukról, céljaikról, munkájukról.

Az osztrák vendégek péntek este érkeztek, a plébánia udvarán vacsorával fogadtuk őket, majd átmentünk az Almáskertbe, ahol az egyháztanács éppen ülésezett, és folytattuk a beszélgetést táborníz mellett, hangulatos környezetben. Szombat délelőtt templomunk került bemutatásra, majd a helyi piac megtekintése után átmentünk Visegrádra, ahol a Fellegváról gyönyörködhetek hazánk egyik legszebb tájában. Szombaton délután vendégeink előadást tartottak a közösségi házban a burgenlandi Katolikus Akció és a Férfimozgalom tevékenységéről, szerepéről. Az előadás interaktív volt, ahol sok kérdés került

megválaszolásra, és a nagymarosi férfikörök havi rendszeres összejöveteléről is érdeklődtek vendégeink. Az evangelizálás lehetőségeiről, szükségességéről is szó esett. Beszélgetés közben megvilágosodott a két ország laikus evangelizációs mozgalmában tapasztalható törésvonal, valamint jól kidomborodtak az evangelizáció módszertani különbségei, noha a cél egy és ugyanaz. A legmarkánsabb különbség talán abban állhat, hogy míg Magyarországon – részben az öröklött kommunista diktatúra beidegződéséből adódva – az alulról jövő szerveződés szerényebb anyagi támogatással a dominánsabb, addig a „sógoroknál” inkább egy – felülről államilag és egyházilag megtámogatott – jól kiépített infrastruktúra segíti a laikusok, önkéntesek evangelizációs munkáját, jól felépített moduláris szemináriumok, ingyenes képzések szervezésével.

Az előadás után a közösségi ház nagyterme azonnal átalakításra került, projektor és kivetítő vászon össze szerelése után kezdődhetett a várva várt apa-fia EB futballmeccsek megtekintése, Magyarország-Izland és Ausztria-Portugália, ahol a vendégekkel közösen szurkolhattunk csapatainknak. Nagy élmény volt mindenkinek ez a program, illetve az azt követő közös vacsora, ami jó alkalom volt közösségépítésre, és az apa-fia kapcsolatok elmélyítésére. Vasárnap a délelőtti szentmise vendégeinket köszöntötte István atya. A gyerekek intenzív bekapcsolódása a szentmise egyes részeibe (csengetés, közös ének, áldás) nagy tetszést váltott ki vendégeink körében, miközben a szentmise végén Hannes a fülembe súgta: „*Gott ist eindeutig da...*” (Isten itt van köztünk)! Szentmise után közös ebédre hívtuk vendégeinket a nagycsaládosok családi programjára a plébániakertbe. Délután Karl és Hannes megköszönték a szívélyes vendéglátást, és sok élménnyel, tapasztalattal gazdagodva indultak haza.

Annamária a rendezvény megszervezésére, lebonyolítására engem kért fel, és kaptam tőle egy témába vágó, fantasztikusan jó könyvet, amit ajánlok minden férfitársamnak. A könyv: Preston Gillham: Amit a férfiak tudnak, ami a legfontosabb egy férfi életében. Ebből idézek egy részletet, amit egyben zárszónak szánok: „*A férfi szerepe a szabadítás. Az első embernek, Ádámnak,*

lehetősége nyílt arra, hogy letegyje az életét, ám ő kudarcot vallott. Az utolsó ember, Jézus Krisztus letette az életét értünk és megszabadított. A férfitra ugyanez a döntés vár. Vagy Ádám nyomába lép, vagy – ahogyan az Atya tervezte – a szabadítás eszköze, nemes ügyért küzdő harcos lesz, és leteszi másokért életét...” Személy szerint nekem ez egy újabb megerősítés, hogy érdemes küzdeni a jó célokért nagy nehézségek árán is: Isten ott lesz mögötted, mint társ és szabadító is egyben.

Megragadom az alkalmat, hogy köszönetet mondjak István atyának az anyagi támogatásért, Annamáriának az ötletért és a szombati ebédért, Trieb Gabinak a vendégek elszállásolásáért, Hadi Ferinek az almáskerti estéért, a nagycsaládos egyesületnek (a NAGYE-nek) a vasárnapi vendéglátásért!

Imával és szeretettel:

| **MOLNÁR SZABOLCS** |

▶ Heilige Bergmesse

Hegyi mise Nagymaroson

Gáspár István plébánosunk ismét új ötlettel gazdagította Nagymaros hitéletének palettáját. Több települést ihletett meg a gyönyörű hegyek tág világa, a természet közelsége. Elsősorban az osztrákok látták úgy a szép tájat, mint ami az Istenhez közel áll. Így alakult ki

a hegyi mise szokása. Megkeresésére örömmel lettem partner a gondolat megvalósításában. Több egyeztetést követően a Kálvária-domb találtatott a legalkalmasabb helyszínnek. Az 1773. évben épült stációk és a kálvária kápolna, gyönyörű kilátásával, méltó helynek látszott az első hegyi mise megtartására.

Június 25-e, hőségiadó! És mi azon tanakodtunk, hogy lesznek-e olyan bátor emberek, hívők, akik a rekkenő hőség ellenére vállalják a megmérettetést. És voltak! Mint ahogy Jézus Krisztus is egy dombon adta oda a lelkét a keresztény embereknek, és örömmel vállalta értük a szenvedést, úgy mi is, így együtt, egy kicsi áldozatot hoztunk, és megmérettettünk. Bátorság, kitartás, elkötelezettség kellett hozzá, és ez mind együtt volt abban a kb. negyven nagymarosiban, akikkel együtt lehettünk.

István atya, mint a település pástora, felemelő szentmisét celebrált, felvállalva a megpróbáltatást a tűző napon. Míg mi, a résztvevők kellemes szellő kíséretében ültük végig a misét az árnyas diófa alatt. Jó volt együtt lenni, jó volt összefogva, együttműködve azt tenni, ami erősít, további hitet ad, hogy érdemes folytatni, és akár zarándoknapnak is kinevezni a következő, a jövő évi hegyi misét.

Az oltárt igyekeztem olyanná tenni, hogy a mezei virágok díszletével a frissességet, a természetközeli miliőt teremtem meg. A havasi gyopár pedig a távoli havasokat, mintegy avalóságos, hatalmas hegyvidéket hozta

közelebb az oltár díszleteként. Az Őszikék verőcei tánccsoport, Hérop Laura népdalénekes és Vidovics Ábel citerán előadott zeneművei igazán hangulatossá tették a szentmise utáni oltott, testvéries légkört.

Köszönöm az egyházközségnek, és valódi elismerésként élem meg, hogy érdemesnek találtattam az együttműködésre!

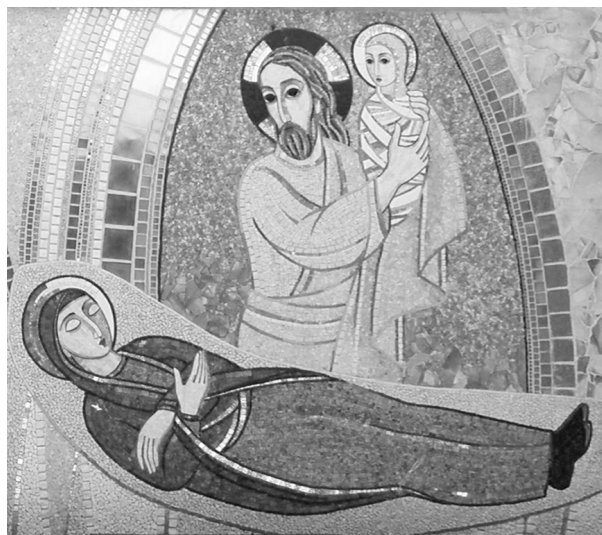

| **IVOR ANDRÁSNE** |

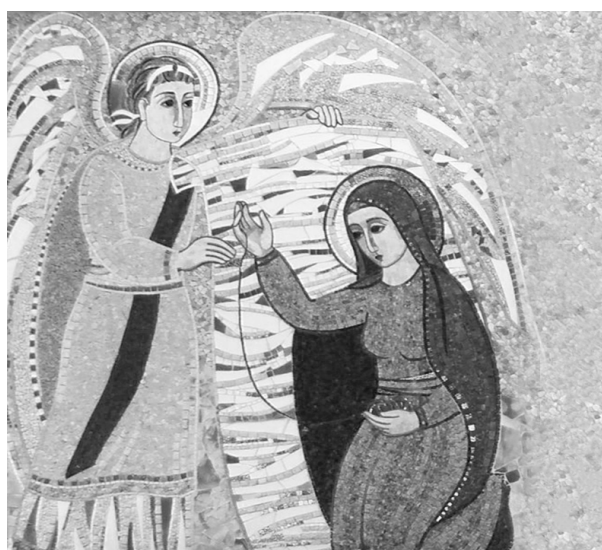
► Lelkipásztori percek

A betegek, a haldoklók ellátása

Az elbúcsúzás, a halálra való készület nemcsak a haldoklónak, hanem a mellette álló szeretteinek is nagy lehetőség a befelé tekintésre, az élet alapvető céljának és értékeinek megtalálására. A mai ember elfelejtette, hogyan viszonyuljon a halálhoz, a haldokló emberhez, miként dolgozza föl a halál tényét és az emberi gyászt.

Az Egyház mindig a betegek mellett áll, gyámolítja a haldoklókat és vigasztalja a gyászolókat.

Minden beteg emberben fölmerül az elmúlás veszélyének érzése, Az Egyház ebben a betegek szentségével

tud segítségére lenni, mely testet és lelket gyógyító, és ha kell, az örök életre felkészítő szentség. Ez a szentség, a testi-lelki megújulás szentsége, visz közelebb hozzá. Isteni erőt közvetít, ezért ne féljünk tőle, hiszen nem „utolsó kenet”, hanem segítség a szenvedőnek, sajátos kegyelemközvetítés a betegnek.

Tanácsos lenne, ha minden kórházba készülõ ember természetesnek venné, hogy a betegek szentségét fölvegye. Ezáltal is oszlana a félelem attól a rossz elképzeléstõl, hogy ez az utolsó kenet, s hogy „már csak a haldoklóknak való”. Egy bizonyos életkor felett, évente egyszer mindenki fölveheti ezt a szentséget, így váratlan és hirtelen halál esetén sem maradunk fölkészületlenül. A kórházi beteg látogatásakor kérdezzük meg tőle, hogy találkozott-e már kórházlelkésszel, s ez a kérdés elindíthat olyan beszélgetést, mely elvezethet a szentség föl vételéhez. Az otthoni beteglátogatásakor is megfelelő indító kérdés lehet, hogy meglátogatott-e már a tisztelendõ úr. Persze, fontos, hogy ne legyünk tolakodóak, de kellõ tapintattal segíthetjük a beszélgetés elindítását ebben a témában.

Mély fájdalom számomra minden olyan haláleset, amikor az illetõ már évek, vagy hónapok óta súlyos, gyógyíthatatlan beteg, és még sem hívtak el hozzá. Sokszor tapasztalom, hogy a hozzátartozó és a súlyos beteg is szeretné, ha elhívnának, de félnek egymás elõtt említést tenni, hogy a másik mit fog szólni. Pedig a súlyos beteg számára ez a legnagyobb segítség, hogy lelke nyugalomát megtalálja, rendezze életét, és készüljön a Teremtõjével való találkozásra.

Szeretném ezért tudatosítani, hogy bármikor, az éjszaka közepén is elérhetõ vagyok, ha arról van szó, hogy valakit el kell kísérni utolsó földi perceiben, de ugyanakkor, ahogy írtam, ne várjunk az utolsó, utolsó utáni pillanattal, hisz a beteg számára fontos lehet, hogy még értelme teljes tudatában fogadja a szentségen keresztül Isten bátorító, megerõsítõ szeretetét.

Szeretettel és imával:

A Szent Márton találkozó számomra

Márton életéről, és felkészített minket a programokra. Egy katolikus gimnáziumban lettünk elszállásolva, egy barátságos, szép épületben. Alighogy odaértünk, máris mentünk az ünnepségre, ahol ünnepi szentmisén vehettünk részt egy hatalmas parkban.

Nagyon jó programok és tanúságos előadások voltak. Ott volt Bőjte Csaba testvér, aki mindenki szívéhez lelkéhez beszélt. Eperjes Károly művész, Csiszér koncert és sokan, mások.

Szabadidőnkben meglátogattuk a Szent Márton templomot, és részt vettünk a szentmisén vasárnap 10

Június 10–11-én zarándoklatra hívtak Szombathelyre. Részt vett benne a nagymarosi karitászcsoport, többen alfások és több kedves keresztény ember.

Nekem eddig ilyen szép élményben nem volt részem, csak most, hogy ezek a kedves emberek meghívtak, menjek közéjük, és tudják meg tőlem a keresztény életről. Sokat tanultam, és úgy érzem, sok mindenben megváltoztam. Napokkal előtte már izgultam, és vártam az elkövetkező napot. Szombat reggel öt órakor indult a buszunk. Közel négy órát utaztunk. Annamária, a kedves doktornőnk tájékoztató Szent

órákor. Ahogy beléptem a templomba, nem tudom elmondani azt az érzést, amit ott átéltem. Csodálatos oltárok, a gyönyörű freskók, azt sem tudtam, hova nézzek, annyi volt a gyönyörűség.

Számomra csodálatos élmény volt ez a zarándoklat. Míg élek, emlékezni fogok rá! Feltöltődtem szeretettel, és gazdagon jöttem haza.

Köszönöm Istenem, hogy ott lehettem!

| **BENCSIKNÉ TRESÓ ÉVA** |

► Nyitva volt a templomunk éjszaka!

Az Ars Sacra Fesztivál a 2007-es nemzetközi városmissziós rendezvénysorozat gyümölcse, melyet II. János Pál pápa indított útjára.

Az Ars Sacra Fesztiválhoz évről évre önkéntesen csatlakoznak Magyarország legnagyobb múzeumi, kulturális központjai, számos galéria és művész. A fesztivál programjai – képző- és iparművészeti kiállítások, különböző műfajú koncertek, színházi és irodalmi előadások, tárlatvezetések, gyerekprogramok.

A fesztivál keretén belül, az Európai Örökségnapokkal együttműködve minden év szeptemberének harmadik szombatján meghívják a történelmi egyházak képviselőit, hogy nyissák meg templomaik kapuját, és színes kulturális programokkal várják az érdeklődőket. Mutassák be a templom építészeti, művészeti értékeit, előadásokat, beszélgetéseket, gyerekprogramokat, filmvetítéseket, kiállításokat szervezzenek a Nyitott Templomok Napján. Épített örökségünk bemutatásával, a helyszínnek újrafelfedezésével mutatja fel a közös kultúránkban rejlő remény jeleit, a szépség és igazság felmutatásával igyekszik láthatóvá tenni a láthatatlant, és felragyogtatni az Isten által

teremtett világ csodálatos voltát. Minden szépre, jóra fogékony embert ahhoz segítve, hogy lelkét felemelve közelebb kerüljön az igazsághoz, a valódi értékekhez. Magyarországon és a határon túl azonos időben rendezett lélekemelő programokkal támogatja a nemzet spirituális egységét, és a megbékélést, az Istenhez fordulást (www.ars-sacra.hu).

Ehhez a felemelő programhoz csatlakoztunk itt, Nagymaroson, hozzáadva magunkat a nagy tűzhez. A mi lángunk is világított ezen az éjszakán.

Kocsis István Tamás fotóival az Istenhez fordulást örökítette meg, az önátadás különböző megnyilvánulásait. Távoli tájak, ismeretlen emberek, sorsok, szenvedés és öröm egy hosszú úton. A Camino képekben, majd az előadás során történetekben is közelebb került hozzánk. A teljességet Spanyolország hangjai adták, Kökény Zsuzsanna gitárművész tolmácsolásában.

Ennek a rendezvénynek már hagyománya van, hozzátartozik a toronyzene, a haranglátogatás, kiállítás, koncert, előadás, a sütemények.

A cserkészek segítségével bővült az est, a gyerekeknek kincskeresést szerveztek, kalandos útvonalon, zseblámpával, szakadó esővel. A végén pedig a jutalom maga az Univerzum volt, amit haza is vihettek. A csillagnézést sokan várták, a szakemberek is készültek, de az eső hamar jött. Reméljük, jövőre pótolhatjuk. A Vox Hungarica nőikar Döbrössy János karnagy vezényletével nagyon sok hazai és külföldi díj mellett legutóbb a Mária Rádió kórusversenyén arany minősítést kapott. A hölgyek a Magyar Rádió Gyermekkórusa alapító tagjai voltak, életüket átszővi a zene és éneklés szeretete. Döbrössy János az ELTE Tanító és Óvóképző Kar Ének-Zenei Tanszék vezetője. Világi és egyházi repertoárjukból most a színvonalas egyházi műsorukat hallhattuk régi és kortárs darabokkal, magyar és külföldi zeneszerzőkkel.

Hogy ez az est teljes legyen sokan adták hozzá munkájukat, ötleteiket, tudásukat. Köszönöm István atyának, Kocsis István Tamásnak, Kökény Zsuzsannának, Rácz Tamásnak, Patrik Máténak, Ujvári Gábornak, Maurer Jánosnak, Rudolf Dóranak, Tóth Máténak, Rózsa Ferencnek, Czoch Andrásnak, a Vox Hungarica minden tagjának, Gyarmati Ágnesnek, Kovács Barnának, Kovács Gábornak, Kanyó Ágnesnek, Zoltainé Szabó Ildikónak, akik süteményt hoztak az estére és a családomnak a segítségért.

| DÁN ILDIKÓ |

Az élet igaz törvénye

Az élet igaz törvénye el van rejtve, örzi minden élet; törvény, mely csillagot mozgat az égen, s tengert lenn a mélyben.

*Énekel a Földön a természetben,
a természetben énekel.*

*Énekel a Földön a természetben,
a természetben énekel.*

A Nap köszönti a Holdat – szeretetből.

Az éjszaka váltja a nappalt – szeretetből.

*Aláhull a víz az égből – szeretetből,
visszaküldi őt a tenger az égbe – szeretetből.*

*A falevelek földre hullnak – szeretetből,
visszakapjuk őket a földtől – szeretetből.*

*A mag lehull a földre és elhal – szeretetből.
Mert halál fátyla mögött bontja csiráját
az élet – szeretetből.*

*Ez az örök törvénye életünknek! Isten törvénye ez.
Istené, aki mindent szeretetből teremtett.
Szeretetét elrejt szeretetből
halál és fájdalmak álarcai mögé.*

*Ez az örök törvénye életünknek! Isten törvénye ez.
Istené, aki mindent szeretetből teremtett.
Szeretetét elrejt szeretetből
A halál és a fájdalmak mögé.*

/ A Gen Rosso dala az ifitalálkozón /

► Családtábor, 2016.

2016. július 27. és 31. között került megrendezésre az idei egyházközségi családtábor, immáron 5. alkalommal, a Tisza-tó melletti Sarudon. Ez a családtábor – közel 100 fővel, 19 családdal – a legnépesebb volt az eddigi táborok közül. Külön öröm, hogy a 19 családból 5 új család is velünk tartott. A tábor programja a már évről évre egyre jobban kiforrott menetrend alapján zajlik, nagyobb fokú szabadsággal, kevesebb kööttséggel, nagyobb befogadással. A hely kiválasztása teljesen ideálisnak bizonyult, egy lekerített ifjúsági tábor, a Tisza-tótól 50 méterre, a legkülönfélébb sportolási lehetőségekkel, ahol minden gyerek megtalálhatta a maga elfoglaltságát, de mégis szem előtt voltak, vigyázva egymás gyermekeire is, mint egy mega-nagycsalád. Nem voltak üres, unalmas percek, ahol ennyi gyerek és felnőtt együtt van, az már program nélkül, önmagában is egy nagy program.

Július 27-én, szerdán ebédre érkeztek meg a családok Sarudra, majd a szállás elfoglalása után következett

a szabadtéri oltár elkészítése a tábor közepén, mely a reggeli és esti közös imádságok helyszíne lett. Ezután a strandolásé volt a főszerep. Este 6-kor szentmisére indultunk a sarudi templomba gyalog, biciklivel, rollerral, kismotorral, vonulásunk nagy látvány volt a helyi lakosoknak. A szentmisét a helyi plébános tartotta, külön a családtáborosok részére, egy gyönyörű, nagy, tágas templomban. A napot tábortűzzel, közös énekléssel, tartalmas beszélgetésekkel zártuk.

Július 28-án, csütörtökön az ébresztő után, vidám reggeli torna következett. Reggeli után István atya tartott nagyszerű, elgondolkodtató előadást a felnőtteknek Irgalmasság a családban és közösségben címmel. Eközben a gyerekvigyázók lelkes csapata foglalkozott gyermekeinkkel. Ebéd után kézműves foglalkozás következett, a lányok homokképeket készítettek, a fiúk a fafaragást próbálhatták ki. Ezután sokan elbicikliztek a kiskörei hallépcsőhöz, útközben csodálhattuk a Tisza-tó különleges szépségét. Este

István atya tartott tábori szentmisét, melyet beszélgetés követett, illetve a pingpong-bajnokság, mely igazán közel hozott bennünket egymáshoz.

Július 29-én, pénteken reggeli után indultunk a poroszlói ököcentrumba, ahol – csónakázás, látogatóközpont és egy 3D-s mozifilm megtekintése után – megismerkedtünk a Tisza-tó gazdag élővilágával. Este tábortűz, éneklés, beszélgetés következett, a bátrabak az éjszakai fürdözést is bevállalták.

Július 30-án, szombaton a reggeli szokásos programok után, 10 órakor egy meghívott vendég-házaspár tartott színvonalas előadást a házaspárok közti kommunikációs és lelki kapcsolatok elmélyítéséről, miközben gyerekeink figyelmét a gyerekvigyázók kötötték le tartalmas programokkal. Ebéd után kézműveskedés, majd a szokásos strandolás, röplabda, foci, tollas, biciklizés szabad programja következett. Vacsora után este tábortűz, „activity”-parti, móka és kacagás zaja verte fel az éjszakai alföldi táj nyugalmát.

Július 31-én, vasárnap reggeli után a családtábor hagyományos kiértékelése történt a résztvevő családok nagy meglepedettségére, majd szentmisén vettünk részt a sarudi templomban. Szentmise után fájó szívvel búcsút vettünk egymástól, „találkozunk jövőre” jelszóval.

Köszönet a gyerekvigyázóknak, akik évről évre lelkesen, ügyesen foglalkoznak gyermekeinkkel! Köszönet a családtábor szervezőinek, a Deme, Záhorszki és Molnár családoknak a lelkiismeretes szervezési munkáért.

Minden évben más és más család szervezi a tábort. Nagy örömünkre szolgál, hogy már a tábor végén kialakult a jövő évi tábor szervező csapata 4 családdal.

Az érdeklődők a Farkas, Czoch, Simon és Tóth-Heininger szervező családoknál jelentkezzenek mielőbb! Tiszta szívből ajánlom mindenkinek a családtábort, nagyon jó nyári program, aki jött eddig az elmúlt táborokba, az nem bánta meg, és mindig visszavágyik. Várunk mindenkit nagy szeretettel! Gyertek!

Imával és szeretettel:

▶ | **Lelkipásztori percek** |

Elváltak, újra házasultak, együttélésben élők

A 915. és 916. kánon az Egyházi Törvénykönyvben egyértelműen beszél arról, hogy akik az egyház színe előtt nem érvényes, egyébként azonban nyilvános házasságnak számító kapcsolatban élők, illetve a egyházi házasságot követően a válás után újra megházasodott hívek nem gyónhatnak, illetve áldozhatnak. Indoklásban a következőket írják: *“Az ilyen hívek állapota és életkörülményei objektíve ellentmondanak annak a Krisztus és Egyháza közötti szeretetnek, amelyet az Eucharisztia jelez és megvalósít, továbbá, hogy ezeknek a híveknek a szentségekhez való bocsátása tévedést és zavart támasztana, mert a hívők azt gondolnák, hogy a házasság felbontható”.*

Ez azt jelenti, hogy az elvált, de egyedül élők továbbra is járulhatnak szentségekhez. Az Egyház ismeri a József házasság fogalmát, mely azt jelenti, hogy lehetséges a szentáldozás a második házasságban lévők számára, amennyiben a házastársak testvéreként élnek együtt. A folyamatos élettársi kapcsolatban lévők viszont nem járulhatnak szentségekhez.

Fontosnak tartom, hogy ezek a testvéreink ugyanúgy a közösségünk fontos tagjai, mint bárki más, ugyanakkor kánonjogi helyzetük számukra a lelki szentáldozást és lelki szentgyónást teszi lehetővé, ahogy erre az előző hónapokban a templom végében elhelyezett írás is bátorít.

► Templomunk névadója

A Szent Kereszt Felmagasztalása

Hajni:

Az évközi időben ez az ünnep számomra egy kicsit olyan, mint a Feltámadás hajnala. Ilyenkor összességében látom, mit hozott számunkra Jézus, és amit hozott, azt hogyan hozta...

Itt értem meg igazán, hogy mit jelent: „*a bűnösökért jöttem, nem az igazakért*”. Hogy micsoda isteni gondolat, hogy a keresztet, a legsúlyosabb bűnököt elkövetett emberek kivégzési eszközét magasztalta fel drága Testének kínszenvedéséhez, hogy megváltson minket.

Ilyenkor elgondolkodom, hogy én milyen lassan haladok a bűnösökért és ellenségekért mondott imákban, holott Ő a legnagyobb kiszolgáltatottság és kínszenvedés közepette a keresztfán is minden erejét összeszedve értük fohászokodott az Atyához, hogy megbocsátást nyerjenek!

Épp a napokban egy szomorú eset kapcsán egy ismerősömet kértem, hogy ne csak az áldozatért imádkozzon, hanem a bűnösökért is. A válasz ez volt: „*Jó-jó, de nem olyan könnyű értük imádkozni!*” Elgondolkodtatott, hogy miért is nehéz? Nem lehet, hogy azért nehéz, mert nem tudjuk különválasztani a bűnt az embertől, s ezért szeretni sem tudjuk? Meg sem próbáljuk megérteni, vajon milyen lehet/lehetett az élete, hogy „*ide*” jutott? Hogy nem látjuk meg a bűn mögött az embert, mint Isten teremtményét, akit Ő szeret?

Adja meg az Úr, hogy a Szent Keresztre tekintve, Krisztust követve a feltétel nélküli szeretet útjára léphessünk, ezzel segítve embertársainkat az éltszentségre.

Gyuszi:

Jézus számomra példakép, akinek tettei vezetnek a mindennapjaimban, a legnehezebb helyzetben is jó irányt tudnak mutatni. A kereszt hordozása, a megtett fájdalmas és szenvedéssel teli út, majd a kereszten látható béke is egy ilyen példa. Jézus tudta, hogy mi vár rá és mit kell tennie. Tudta, hogy ez milyen nagy áldozatokkal jár és mennyi kínt von maga után, majd mi lesz az eredmény. Valahogy így kell jelen lennünk nekünk is az életben, amikor a megbélyegzés, a kirekesztés, vagy egyszerűen az önzés áldozataivá válunk. Kinevethetnek és átgázolhatnak rajtunk, mi mégis tudjuk, hogy hová készülünk, így felvesszük a keresztet és nem térünk le a szűk ösvényről. Kereszt nélkül nincs feltámadás.

Csemer Csaba akolitus, akit már korábban bemutattunk az újságban, egyszer így nyilatkozott: „*Fájdalmas, nagyon nehéz gyermekkorom volt. Nem elég, hogy szegénységben éltünk, ennivalónk sem volt, még naponta meg is hurcoltak a cigányságom miatt. Nehéz volt, de ez hozzá tartozik az életemhez és most hitelesebben szólhatok a hasonló helyzetben élő testvéreimhez*”. Mindannyian félünk a keresztekről, de tán azért, mert nem merjük odaadni az Istennek és kérni őt, hogy segítsen nekünk azt vinni.

Andris:

A kereszt azért van, hogy emlékeztesse az embert, a földi élet tökéletlen és csupán egy állomás, nem a végső cél. Új értelmet ad a létünknek.

Jenő:

Mit jelent nekem a Kereszt? Erre a kérdésre kimerítő, alapos választ, így egy cikkben, nem lehet adni. Legalábbis én nem tudok. Csak a pillanatnyi élményemet. Sokszor zavar a megszokás, mindenhol ott van, gyakori emlegetés, a keresztvetés, stb... Mégis megrendítő, felkavaró. Jézus teljes önátadása, magánya, a „*beteljesedése*”. Szinte föl sem fogható.

Sokszor szinte menekülni szoktam Hozzá. Teljesen fel nem old, de valamiképpen megnyugtat, erősít. Valami lendület, erő a továbbiakhoz az életemben.

Sokszor érzem az életemben megjelenő keresztet is. Ezt sajnos nem tudom mindig vállalni. Örülni neki, hálás lenni érte – szinte megfoghatatlan cél, ideál. Számomra inkább csak beletörődés, úgy-ahogy elfogadás. Ez azért felold némileg a pillanatnyi elkeseredett helyzetemben. Jézussal akarok, szeretnék mindig együtt élni, s ennek háttere a Kereszt

Emőke: Szent-e a kereszt nekem?

Hétköznapi találkozások: A panasz, rosszkedv, bosszúság elől menekülni igyekszem. Magamat vagy a másikat védve, inkább valami külső hatással elterelném a figyelmet. Van azonban olyan helyzet, amikor hagyom hatni rám, sőt elfogadom a társam sötétségét. Mert, mintha Jézus szenvedne ilyenkor a szemem láttára. És ez az a pillanat, amikor oldódni kezd valami.

Egy ráismerés: Pici gyerekünkkel a háti cipelőben kellett hosszán közlekednem. Elfáradtam, meg is botlottam, majdnem orra buktam. Jézus első esése jutott eszembe.

A másik terhe: Anyák napi ünneplés egy jó pillanatában rátévedt a tekintetem azokra a még iskolás gyerekekre, akiknek meghalt az édesanyja. Rájöttem hirtelen, hogy ők mit érezhetnek! A Fájdalmas Szűzanya jutott eszembe, és az ő jelenlétébe adtam ezeket az árvákat.

| A TANÚSÁG SZERKESZTŐSÉGE |

▶ | Lelkipásztori percek

Zoltán atyáról

Kedves Testvérek!

Néhány perc türelmeteket szeretném kérni az alábbiakban, amit fontosnak tartanék szentmisén kívül is megemlíteni. December lesz egy éve, hogy itt van közöttünk Zoltán atyánk. Hálás vagyok neki az elmúlt időszakban végzett munkájáért, hogy betegsége ellenére is mindenben igyekszik szolgálni az itt élőket.

Mint tudjuk, tavaly december 6-án érkezett közénk az én hívásomra és a Megyéspüspök úr jóváhagyásával.

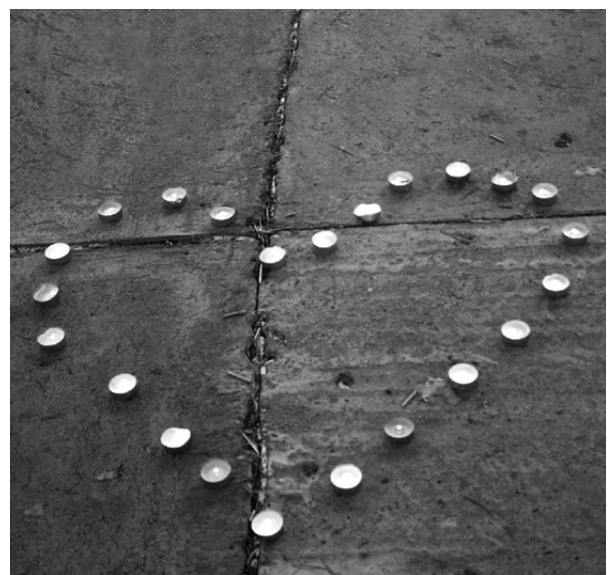
Közösségünk számára úgy gondolom óriási megtiszteltetés, hogy egy olyan felszentelt papot fogadhat be, aki e világi értelemben már nem tud úgy hasznot hajtani, mint betegsége előtt tette. Krisztus szenvedő papját karolhatjuk föl, s ilyen módon magát a szenvedő Urat.

A sérültek között megtapasztaltam, hogy az embernek nem csak akkor van értéke, ha valami hasznot hajt, hiszen az élete önmagában Isten csodálatos ajándéka. Vegyük körül ezért hálánkkal, hogy itt van közöttünk, és szeretetünkkel.

Nagy segítség számára, ha van néhány percünk, és meglátogatjuk őt, elmegyünk vele sétálni, hisz a napi mozgás nagyon fontos a számára. Ne feledjük, hogy ez is az irgalmasság testi - lelki cselekedetei közé tartozik!

Mivel a gyerekek számára a megértés nehézséget jelent, ezért vasárnaponként a 9.30-as szentmisét továbbra is felváltva mondom a piarista atyákkal. Zoltán atyának így általában a reggeli és az esti szentmise jut, ugyanakkor fontosnak tartom, hogy havonta legalább egyszer én is találkozhatok a vasárnap esti szentmise közösségével. Egyébként Kismaroson és Nagymaroson felváltva misézek vasárnaponként.

| ISTVÁN ATYA |

A Szent Kereszt Búcsúja

„...A Tábor-hegyen Jézus megerősíti övéit, hogy majd a Golgotán is hűségesek legyenek. A szentmise, a keresztény közösség legbensőbb ünnepe a megerősödés helye és nem az evangelizációé... Jézus a Tábor-hegyen nem evangelizált, s nekünk is őrizni kell, lehetőségeinkhez mérten, az egyház legféltettebb kincsét, az Eucharisziát.”

/ Gáspár István írásaiból /

► Megújulnak a szentély freskói

Mindannyiunk öröme augusztus hónapban elkezdődött a templom szentélyében levő freskók felújítása. A munkát Tarr György freskórestaurátor művész végzi. Egy rövid beszélgetést folytathattam vele.

Családja a színházhoz kötődött. Apja az Operaház díszlettervezője volt, anyja a Madách Színház sűgőja. Ez a világ őt is megérintette, de jobban vonzódott a képzőművészethez. Mindig is önállóságra törekedett. Erős volt benne a régi mesterek tisztelete.

Két évig az Országos Műemléki Felügyelőség restaurátoraként dolgozott, majd a Képzőművészeti Egyetemen 1988-ban festőrestaurátor szakon diplomát szerzett. Érdeklődése a falképek felé vonzotta. Ez a munka önálló szerződéssel járó művészi tevékenységet jelent.

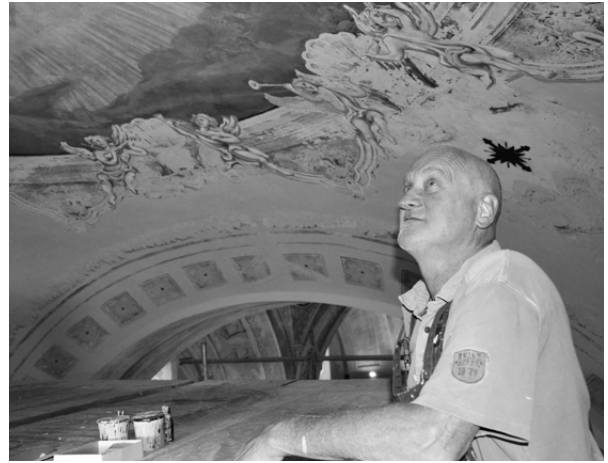
A Váci Egyházmegyében 32 nagyobb munkát végzett, a jelentősebbek: Máriabesnyő, Váci Káptalani Palota, váci Hétkápolna, Nógrádberkenye, Jobbágyi ... Itt ismerkedett meg 2001-ben Gáspár István plébános atyával, aki már 2012-ben kérte a nagymarosi templom felújítására, ami végül most kezdődhetett el.

A templom festését Lohr Ferenc, a két világháború között igen tevékeny művész készítette. Sajnos ő szerves festékkötő anyagot használt, ami már bomlásnak indult, főleg a gyakran változó és erős páratartalom miatt. „Szerencsére” eddig még nem nyúltak a freskókhoz, így a helyrehozás valamivel egyszerűbb.

Először minden vegyszer nélküli tisztítást, konzerválást kell végezni, speciális szivaccsal. Lassan előjönnek a régi színek, amiket ecsettel, porfestékkel, metil-cellulóz kötőanyaggal végez. Az egész igen részletes, alapos, szigorú kézimunka.

A szentély freskóinak restaurálását a szerződés szerint december 10-ig kell befejeznie. A téli hőmérsékleti viszonyok miatt különben sem dolgozhatna tovább.

Leányfalun lakik, onnan jár naponta Nagymarosra dolgozni. Remélhetőleg semmi különösebb nehézség nem jön közbe, és sikeresen be tudja fejezni a munkát.

Nagyon szurkolunk neki, a lehetőségek szerint minden segítséget megadunk. Az egész közös örömünk. Imádkozunk a művész sikeréért! S lesz-e folytatás? Erről még semmit sem tudunk mondani. Kérjük a Jóstent áldását Tarr György művész úr munkájára.

| HORTOVÁNYI JENŐ |

► Kitekintő

Roma fiatalok Taizében

Immáron második alkalommal újabb roma fiatalok látogathattak el a Taizé közösség otthonába. Nem cigány fiatalokkal együtt és egységben, közel 10 napot tölthettek a francia zárandokhelyen. Jelenlétük idején először csendült fel magyarul ének, a közösség egy új tagot fogadott be, valamint két fiatal a testvérek ebédjére is meghívást kapott, ahol Jean Vanier, a Bárka közösség alapítója is az asztaltársaság része volt. A roma fiatalok műhelyfoglalkozásban a magyarországi cigányságot és a cigánypasztorációt mutatták be, majd tanúságot tettek a legkülönbözőbb országból érkező fiatalok előtt. E zárandoklat segített mindannyiunkat abban, hogy a közösséghez tartozást, valamint az egység értékét és szépségét megtapasztaljuk és megéljük. Reményekkel és örömmel teli volt, hogy cigányok és nem cigányok együtt, jó hangulatban és egymást tisztelve tudtunk részt venni ezen úton. „Ahol szeretet és jószág, ahol szeretet, ott van Istenünk” (taizéi ének)

Imádságban emlékeztek roma áldozatokra

A Szent Egyed közösség szervezésében idén is ökumenikus imádságban emlékeztek meg a Pharrajimos /roma holokauszt – szerk./ és a kislétai romagyilkosság áldozatairól augusztus 2-án. „Ajánljuk az áldozatokat az

Örökkévaló irgalmába és szeretetébe, és kérjük őt, hogy fegyverezze le az erőszakot” – fogalmazott könyörgésében Szőke Péter, a közösség magyarországi vezetője.

Cigánypasztorációs imádság

Két éve kezdtünk el imádkozni a cigánypasztoráció jegyében. Negyedévente, egy-egy egyházi ünnephez kapcsolódva jövünk össze a közösségi házban. Imádság, kisebb tanítás segít bennünket, hogy közelebb kerüljünk Istenhez és egymáshoz. A hídépítés a célunk cigányok és nem cigányok között, hogy a testvéri kapcsolatot megélhessük imádságainkon és végül a mindennapjainkban is. Szeretettel hívunk téged is, légy része az építkezésnek!

Következő cigánypasztorációs imádságunkat az adventi időszakban tervezzük, Jézus születésére készülve.

| GYÖNGYÖSI GYULA |

► Szentkúti emlék

Szívem dédelgetett vágya volt, hogy Szentkútra, a Mária kegyhelyre eljussak. Gondolataimba látva adódott a lehetőség, köszönet érte a Nagymarosi Egyházközségnek! Szívem minden terhét Mária lábához tehettem. Segítő kezét, oltalmát kérve családomnak, unokáimnak: Daninak és Annának, kikkel közösen imádkozhattunk. Koromnál fogva nem biztos, hogy adódik ilyen lehetőség, hogy együtt tudunk eljutni erre a festői helyre, aminek varázslatos ereje misztikus és megfoghatatlan.

Dani szeptembertől Esztergomban, a Ferences Gimnázium 7. osztályában folytatja tanulmányait, és úgy érzem, Mária oltalmára nagy szüksége lesz, aki még sosem hagyott magára egyetlen rászoruló sem: „Oltalmad alá futunk Istennek Szent Anyja!”

Ebben a zűrzavaros világban egy lelkiekben feltöltődött, egymásra odafigyelő kis közösség érkezett vissza Nagymarosra, ami példamutató segítséget nyújtott Zoltán atyának. Köszönet még egyszer égieknek, földieknek egyaránt ezért a felejthetetlen napért.

| ÚJHÁZINÉ KELEMEN MÁRIA |

Hamvas Boróka: Cserkész táborban

A tihanyi Templom-hegyen

Mennyi ég! Mennyi kék! Zöld! Mennyi
Balaton, tavasz, hegyorom!
Alig tudom magamba szedni.
S egyszerre – sok nagyon!

Szeretném – azért, hogy te is nézd
szemembe tenni szemedet.
Magányba zár, fojt, fáj a szépség,
ha nem együtt látom veled.

Nem érzed, amit én, – ez is fáj;
semmi se jó már nélküled.
Szeretném a szívembe tenni
lúktető, élő szivedet.

Mennyi szín! Nem tudok betelni.
Mekkora távlat! Mennyi fény!
Szeretném, szeretném, ha lennél
tetőtől talpig én!

Dőlt vitorla

Recseg, megdől a rúd, a hosszú
vitorlarúd,
kaszálja szinte a habot, míg
a bárka - fut!

Árbóc s vitorla, nézd, előre
mikor repül
leggyőztesebben? Amikor leg-
mélyebbre dül!

/ Illyés Gyula /

Ferenci Anna: Mátraverebélyen

Gábel Márton

A Nagymarosi Ifjúsági Találkozó egy ministráns szemével

▶ Elcsúszott percek

Már elkezdődött a mise, amikor egy óvodás kislány odasúgta az anyukájának: – „Szomjas vagyok”. És újra: – „Nagyon!” – „Dobd be!” – érkezett a válasz. Elérkezett a perselyezés, és a gyerek kétszer is bedobta az ő felajánlását a kosárba.

► Karitás 2016 őszén

Eljött az őrsváltás ideje!

– most már tényleg. Közhely, hogy a karitás elsősorban „*idősebb női műfaj*!” – de nem ennyire! Csatunk életkora ugyanis 65 és 83 év között van, ami már nagy kockázatot jelent! Pár éve táborban még simán aludtunk gyerekekkel a földön, a budapesti tornateremben – ez ma már nehezen menne! De ez csak egy példa a sok közül! Érezzük, hogy képességeink kezdenek beszűkülni! Nagyon fontos lenne, hogy jöjjön egy fiatalabb csapat, új ötletekkel, amivel még „*együtt futhatunk*” 1-2 évig! Vegyék át a stafétabotot! Most még van lehetőség arra, hogy segítsük az újakat, velük együtt munkálkodjunk, míg ők is belejönnek a „*szakmába*”! Fennállásunk 25 éve alatt már volt egy krízis időszak, amikor megtapasztaltuk: Az is előfordulhat, hogy az egyházközség és a város karitás nélkül marad. A rászoruló ellátásban azonban ez nagy törést jelentene! Mára a karitás már szerves része a szociális hálónak!

Tehát biztatunk mindenkit, hallgasson a szívében a Szentlélekre! Hátha megszólal egy hívó hang! Mi a magunk részéről naponta imádkozunk ezért! És még valamit. Korábbi és jelenlegi karitás tagok egyhangúan állíthatjuk: megtapasztaltuk, hogy a befektetett munka semmiség ahhoz az örömhöz képest, amit ennek során kapunk! Életünk egyik legjobb vállalkozása a karitás! Vágjatok bele bátran!

„Szerezz örömet” napok

A Mártolnól Erzsébetig terjedő nyolc napban arra buzdítunk mindenkit, hogy szerezzen minél több örömet másoknak (pl. a cukrászdában fizessünk „*túl*”, hogy a következő arra járó első vendég süteménye ingyen legyen, segítsünk valakinek kérés nélkül, küldjünk képeslapot olyan rokonoknak, ismerősöknek, akikkel régen voltunk kapcsolatban, hívjunk meg pár szomszédot egy kávéra, teára). Szerezzünk tapasztalatot arról, hogy az ilyesféle apróságok mennyivel szebbé teszik az életünket!

DR. RENDESSY ANNAMÁRIA
KARITÁSZ VEZETŐ

Szent Márton évi események

Október 22-én délelőtt Szent Márton korabeli katonai bemutató a Legio Leonum szereplésével (piac és a művelődési ház kertje)

Október 27-30-ig a Kárpát-medencei „*szentmártonos*” települések küldöttségeinek találkozója Pannonhalmán.

November 12-én Szent Márton év záróakord délután a közösségi házban: élménybeszámoló az év eseményeiről, rajzkiállítás (díjazás), könyvbemutató, borkóstoló

Szent Erzsébet ünnep

november 20-án délután. Ünneplés a szobornál, majd műsor a közösségi házban.

Kuckó hírek

A Szent Rókus Karitás folyamatosan forgatja meglévő készletét szokott helyén ezért:

KÍNÁL, egyben KERES:

Ruhafélét, gyerekruhát, csecsemőholmit és felszerelést, babakocsit, gyerekágyat, főleg szabadidő ruhát, dzsekit, cipőt, csizmát, pokrócot, ágyhuzatot, ágyneműt, függönyt, szőnyeget, bútort, edényt, háztartási eszközöket és gépeket.

Folyamatosan szükség van kályhára, tűzhelyre, mosógépre, centrifugára, hűtőgépre (jutányos árért is, amennyiben javítható).

Nyitva tartás:

szombatonként 9-11-ig

Címünk:

2626 Nagymaros, Dózsa Gy. u. 2.

Érdeklődés, bejelentkezés:

+36 30 500 43 92

FELHÍVÁS:

Ismeretlen vagy bizonytalan eredetű holmit ne vegyetek kéz alatt!

Antal Mártit augusztus 20-án a Város Közszolgálatáért elismerő oklevéllel jutalmazták. Köszönjük karitásztagunk szorgalmas munkáját. Gratulálunk és sok-sok áldást kérünk rá!

„Adja meg nekünk az Úr, hogy miként Mária a kereszt alatt, mi is egységben legyünk vele /Jézussal/, és közel legyünk a szenvedőkhöz. Ha odalépünk azokhoz, akik ma megfeszítve élnek, és a szeretet-höz erőt merítünk a feltámadott Megfeszítettből, akkor még nagyobb lesz az összhang és a közösség közöttünk. »Ő ugyanis a mi békénk« (Ef 2,14), ő, aki azért jött, hogy békét hirdessen közelieknek s távoliaknak egyaránt (vö. Ef 2,17). Órizzen meg mindannyiunkat szeretetben, és gyűjtsön egységbe minket, abba az egységbe, amely felé úton vagyunk, hogy azzá váljunk, aminek ő szeretne minket látni: »eggyé« (Jn 17,21).

„Szent II. János Pál ugyanezen a helyen mondta: »Talán az emberiség történelmében soha nem vált olyan nyilvánvalóvá, mint ma a hitelesen vallásos magatartás és a béke nagy értéke közötti szoros, belső kapcsolat«... Nem fáradunk bele annak ismétlésébe, hogy Isten neve soha nem igazolhatja az erőszakot. Egyedül a béke szent, egyedül a béke szent, a háború sohasem! A hívők legyenek a béke kézművesei, így hívják Isten segítségét és így dolgozzanak az emberért!”

▶ Séta staféta

Kedves Testvérek!

István atya megbízott (amit ezúton is köszönök), hogy szervezzem meg Zoltán atya sétáját, amely mindannyiunk számára fontos, hogy erősödhesen a mozgásban, és fizikai erőnlétben. Kérlek benneteket, hogy aki tud fél óra időt szentelni erre a szolgálatra, jelezze felém. Ne várjunk másra, akár havi egy alkalom is óriási segítség! Akinek van autója, az le is tudja vinni a sétányra, de legegyszerűbb a plébániaudvaron 10-20 percet sétálni velem, közben beszélgetni, lelkileg töltekezni. Ha fix napokat tud valaki megjelölni (akár hetente, kéthetente vagy havonta), azt is jelezzétek felém akár @-ben (szibeha@gmail.com), akár személyesen! Hétfői és keddi napokra már van jelentkező, a többi napokra várom a jelentkezéseket.

Köszönettel és szeretettel:

| SZIGETI-BENEDEK HAJNALKA |

▶ Cursillo

Kedves Testvérek!

Az ősszel ismét megrendezésre kerülnek a Beer Miklós püspök atya által is támogatott Cursillos kurzusok Máriabesnyőn. Sok szeretettel ajánlom figyelmébe minden olyan testvéremnek ezt a lehetőséget, akik felelősséget éreznek az életük iránt, akik a keresztyénséget már ismerik, vagy nyitottak tudnak lenni iránta, és alkalmassá válhatnak keresztyénségük továbbadására.

Ez a három nap nem más, mind egy hihetetlen intenzív érzelmi, és intellektuális kaland, amely – valóban így van – minden résztvevőre mély hatással van.

Mi az a Cursillo?

Egy több mint 50 éve világszerte virágzó lelkeségi mozgalom, fantasztikusan kitalált módszertannal. A lélek lendületes, új szemléletmódot adó kirándulása a hitben, a Szentháromság segítő jelenlétében.

Egy lelki nagygenerál. Ha azt mondom, apostol vagyok, akkor a Cursillo ahhoz hasonlítható, amikor Jézus 3 évig az apostolaival élt – mindez 3 napba belesűrítve. Eme 3 napnak a lényege, hogy ráébredj: amíg ott voltál, nem a világ változott meg, – te kellett, hogy megváltozzál.

Sok szeretettel ajánlom, további információ tőlem:
Heininger Ferenc, e-mail: hf@hod.hu,
telefon: 20 / 9570 - 186

| HEINI FECÓ |

Idősek hete, 2016

„Öregnek lenni hivatás!”

október 9. 8:00: nyitómise

október 11. 9.30: ELŐADÁS (közösségi ház)

- Az öregek szerepe a népi hagyomány szerint (Dr. Bíró Friderika)
- Öregnek lenni hivatás (István atya)

HÉTKÖZBEN KISC SOPORTOK

EGY TÖRTÉNETE MINDENKINEK VAN!

Aki szeretné elmesélni, azt fölkeressük! Története bekerülhet a karácsonyra megjelenő kiadványfüzetbe!

október 16. 9.30: zárómise, agapé

Sátortábor a Duna-parton

Ciszter nővérek környékünkben gyűjtött méze, gyümölcslekvárjai, neves könyvkiadók asztalai, börtön-pasztoráció sarka, karitás, Naphimnusz Teremtésvédelmi Egyesület... Sorolhatnánk, hány és hányféle arccal fordult az utca felé a falak közül most kilépő egyház.

A 2016-os KATTÁRS az irgalmasság szentévéhez kapcsolódott, Jézust, mint a Katolikus Egyház szociális munkájának forrását állíva középpontba. Átfogó képet adott azokról a példaértékű kezdeményezésekről, amelyekről még keveset hallani. A rendezvény így az egyház karitatív, oktatási, egészségügyi munkájában már elkötelezett emberek számára is találkozási fórum, de azokat is inspirálhatja, akik most teszik fel maguknak a kérdést: „Mit tehetnék én magam a társadalmi bajok orvoslásáért? Hová fordulhatok, kikhez csatlakozhatok, ha látom a problémákat, de egyedül nem találok a megoldást?”

Kántorunk emlékezete

Augusztus 25-én a Rákoskeresztúri új köztemető nővérparcellájába utolsó útjára kísértük Jung Mária Ágnes kedvesnővért, aki 37 éven keresztül volt kántorunk. Galambossy Endre rákoscsabai plébános búcsúbeszédének teljes szövegét a következő számunkban közöljük.

Fel akarjuk eleveníteni Mancsi néni alakját! Szívesen fogadunk minden emlékezést, fényképet, történetet!

A 4. Vacsora fehérben

Párizsban 26 évvel ezelőtt egy arisztokrata összejövetelet elevenítették fel a Fehér vacsorával. Az eseményt világvárosokban rendezik meg, évről évre váltakozó helyszínnel. Ez évben Budapestre esett a választás. Elkülönülő elit avatja a maga titkos eseményévé az estét. Természetesen a kereskedelmi haszon vonzereje is belejátszik a hivalkodásba.

Nagymaroson István atya kezdeményezéséből indult. Igazán jó hangulatú, természetes összejövetelet, nyitva van bárki előtt. Épp azért, hogy távoli emberek is összehatalálkozhassanak, hogy ismerősök élvezzék egymás társaságát, hogy felfrissítsük az érdeklődésünket a másik iránt. Az alkalom rendkívüliségét fejezi ki a fehérbe öltözés, a finom ételek és italok, a kölcsönös kínálgatás. Mindez a beszélgetések lehetőségéért van, miközben élvezzük a nyári estét a szabadban. Mert épp a kapcsolatok értékét tenné tönkre, ha a kiválasztottságot, az egymás fölé kerekedést fűtené közöttünk.

| SZERK.: HORTOVÁNYI EMŐKE |

Kiadja:

Szent Kereszt Felmagasztalása
Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Megjelenik:

negyedévente

Felelős kiadó:

Gáspár István

Szerkeszti:

Hortoványi Emőke

Főmunkatárs:

Hortoványi Jenő

Munkatársak:

Gyöngyösi Gyula
Légrádi Alexa
Légrádi Dávid
Szigeti-Benedek Hajnalka
Zoller Andrea

Tervező szerk.:

Láng András

Nyomda:

Multiszolg. Bt. Vác

Példányszám:

400

Impresszum

► Mi is az az Észak-Duna

Idén is megrendezésre került az Észak-Dunás tábor. Mivel nagymarosiak, örültünk, hogy már 5. alkalommal ez a város ad otthont az eseménynek. A táborral kapcsolatban megkértünk pár fiatalt, hogy írják le véleményüket erről. A következő válaszok születtek:

Burger Balázs:

„Lassan 8-9 éve vagyok ÉD-s, benne voltam a második hullámban, mikor elkezdett újra működni. Úgy kerültem bele, hogy gödi vagyok, és amikor újra erős lett az ÉD, akkor Göd adta hozzá a fiatalok 89%-át. Azóta KT szinten (kisebb tesó) segítem a közösség mindennapjait. Fő tevékenységem a Zenei szolgálat, de emellett csoportot is vezetek, ill. autót is, ha arra van igény. Szeretem a közösséget, mint minden valamire való közösségnek, nekünk is van hova fejlődni, ez adja szerintem az értelmét a dolognak: folyamatosan jobbnak és jobbnak lenni.”

sportversenyek, vetélkedők, strandolások, misék, előadások és beszélgetések. Közben pedig Jézusra is tudtunk figyelni, és jobban megismertük őt. Nagyon jól éreztem magam, és nagyon várom a jövő évi tábor.”

Ujhelyi Kata és Sziszy: (Igen, ipszilonnal!!!)

„Testvérek vagyunk. Másfél éve tartozunk az észak-dunások közé, és egy helyi pap által értesültünk erről a közösségről. Fontos volt számunkra, hogy egy közösségben legyünk, amelyet nem bontanak kisebb csoportokra bizonyos szempontok alapján. Itt rövid idő alatt rengeteg új barátot szereztünk, a többiek nyitottsága és elfogadó képessége miatt. Ugyan nem olyan sok találkozó van év közben, de a kapcsolatot természetesen tartjuk egymással. Az összejöveteleken a személyes beszélgetéseken kívül alkalmunk van részt venni egy érdekes előadáson, és a rövidnek tűnő napot egy szentmisével zárjuk.”

Horváth Luca:

„Kb. 4 éve vagyok benne az ÉD-be. Először a Kovászló (váci egyházmegyei ifjúsági vezetőkepző) kapcsán mentem el egy találkozóra, kötelező jelleggel, hogy megfigyeljem és tanuljak belőle. Aztán ott ragadtam. Mivel a vezetőkepzőt csináltam, így rögtön KT-ként vettem részt a találkozón és a táborokon, ez az idej a harmadik táborom. Mindig örömmel és várákozással tekintek az ÉD-es programokra. Nagyon szeretek találkozókra és táborokba járni, közösségbe lenni a velem hasonló gondolkodású fiatalokkal, beszélgetni, játszani, énekelni velük, találkozni Istennel a közös szentmisék, szentségimádások alkalmával. Nagyon jó, hogy itt mindenki mosolyogva, szeretettel fordul egymáshoz, mindig úgy érzem, hogy egy külön kis álmvilágba csöppenek, ahonnan nem akarok elmenni. Rengeteg embert ismertem itt meg, rengeteg barátom lett, akikért nagyon hálás vagyok a Jóistennek! Mint mondtam, mindig is KT voltam, és ezt nagyon élvezem.”

Péntek Zoltán:

„Most voltam először Észak-Dunás táborban, és nagyon jó élményeket szereztem. Az 5 nap alatt sok kedves embert ismertem meg, és egy hihetetlenül jó közösségbe sikerült beilleszkednem. A táborozók nagyon nyitottak, a szervezők pedig segítőkészek voltak, és hatalmas lelkeséggel, kitartással vezették a programokat. Nagyon tartalmasak voltak a napok, a programok között szerepeltek

lokka, beszélgetni, játszani, énekelni velük, találkozni Istennel a közös szentmisék, szentségimádások alkalmával. Nagyon jó, hogy itt mindenki mosolyogva, szeretettel fordul egymáshoz, mindig úgy érzem, hogy egy külön kis álmvilágba csöppenek, ahonnan nem akarok elmenni. Rengeteg embert ismertem itt meg, rengeteg barátom lett, akikért nagyon hálás vagyok a Jóistennek! Mint mondtam, mindig is KT voltam, és ezt nagyon élvezem.”

Tanár leszek, gyerekekkel fogok foglalkozni és ezt nagyon szeretem már most csinálni. Óriási öröm látni a gyerekek, fiatalok arcát egy-egy program után. Nem is tudnám elképzelni a nyaramat az ÉD-es tábor nélkül."

Hadi Kóka:

„Szerintem nagyon jó volt ez a tábor. Sok embert meg lehet ismerni és sok barátot szerezhet az ember. A táborszervezők nem csak a lelki részt tették bele, hanem a játékot, sportot és még kézműveskedést is. Én nagyon élveztem az Észak Dunás tábort, mindenkinek nagyon ajánlom."

Huba:

*„Három éve tartozom az ÉD-es közösségbe. Bekerülésemet egy gödi ismerősömnek köszönhetem, aki beszélt nekem a táborról, én pedig beadtam a derekam, és nem, ezt azóta se bántam meg. Az idej volt a harmadik táborom és ez is ugyanúgy életre szóló élmény volt, mint a többi. Számomra az ÉD egy megtartó közösséget jelent, a fiatalok itt egy velük azonos értékrendű társaságban vannak, így mindenki kijön mindenkivel. Remek beszélgetések, minden percben mosolygás és szerető barátok. **Ez az ÉD.**"*

| **BÁLINT DORCSI** |

▶ **Krakkóban jártunk**

„Ha irgalmat őriz a szív, boldogság öröme hív, hiszen egy napon az irgalmas lelkek irgalmat nyernek” – énekeltük közösen az Ifjúsági Világtalálkozó himnuszának magyar változatát az irgalmasság évében.

Pap nagybátyám révén lehetőséget kaptunk – Dorcsi, Réka és én –, hogy részt vegyünk az idei Ifjúsági Világtalálkozón Krakkóban.

Hol volt a szállásotok?

Egy Krakkóhoz körülbelül egy órára lévő Brzesko nevezetű városban voltunk elszállásolva. Nagyon nagy szeretettel fogadtak minket az ottaniak. Kedves családknál laktunk, akik elláttak minket minden jóval.

Milyen érzés volt számodra találkozni fiatalokkal a világ más tájairól?

Nekem személy szerint az volt az egyik legnagyobb élmény, hogy ezt a sok fiatalat ugyanaz vezérelte erre a találkozóra különféle országokból, mégpedig az, hogy szeretik Jézust és Őhozzá tartoznak. A legtöbb ember nagyon kedves volt, akikkel angolul megvitattuk, hogy ki honnan jött. Sok emberrel pacsiztunk, és cserélgettük az otthonról hozott szuveníreket.

Milyen programokon vettetek részt?

A héten három magyar katekézisen is részt vettünk. A találkozó egész ideje alatt voltak a városban koncertek, előadások, és kiállítások is, amiken fakultatívan részt lehetett venni. A közös programokon mindenki jelen volt. Ilyen volt a nyitó mise, a keresztút, és a zárándokúttal egybekötött virrasztás is, és a pápai mise. Nagyon nagy élmény volt számomra, hogy ilyen közelről láthattam a pápát, és élőben hallhattam beszélni.

Milyen helyeken jártatok?

Nagyon szép templomokat, kápolnákat és bazilikákat látogattunk meg Krakkóban. Voltunk az irgalmasság bazilikában, és a magyarok kápolnijában, ahol tarthatunk egy magyar misét. Fausztina nővér ereklyéjénél

együtt mondtuk az irgalmasság rózsafüzérét, ki-ki a maga nyelven. A Szent II. János Pál templomban is jártunk, ahol láthattuk a pápa merényletkor viselt ruháját. Hazafelé még elmentünk Częstochowába is a Fekete Madonnához. Ez a kis kitérő nagyon megérintett.

Mit hoztál haza erről a találkozóról?

Sosem fogom elfelejteni azt a kedvességet, amivel felénk fordultak az ott élő és szolgáló emberek; az ebédcsomagokat, a zsúfolt vonatokat, azt, hogy a melegben tűzoltócsővel locsoltak minket, a sok beszélgetést, és még sorolhatnám tovább. De mindezek felett a legfontosabb a lelki töltődés, amit az egész hét során megélhettünk egyénileg és közösen is.

| G. K. ÉS BARÁTNŐI |

Krakkó
IVT 2016

